

Dopis od preláta (listopad 2015)

Křesťanský pohled na smrt je nejlepším protilekem na celkem ospraveditelnou obavu, která může doprovázet tento nepoznaný přechod, jenž „nevyhnutelně přijde“ (svatý Josemaría).

14.11.2015

Nejdražší, ať mi Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Mám velikou radost z jáhenského svěcení skupiny vašich bratří, které

se uskutečnilo včera v bazilice sv. Evžena. Jak se budou věnovat apoštolským aktivitám Prelatury, která je živou částí mystického Kristova Těla, budou tito moji synové z celé duše sloužit Církvi, která tolik potřebuje posvátné služebníky bojující o to, aby byli svatí, učení, radostní a sportovci v duchovním životě, jak si přál sv. Josemaría. Prosme Boha neúnavně, aby nikdy po celém světě nescházel tento dar svatých bohoslovců a kněží v diecézích.

Počátek tohoto měsíce nám připomíná pravdu, tak útěšnou, o společenství svatých. Dneska zvlášť myslíme na ty věřící, kteří už se radují z Nejsvětější Trojice v nebi, a zítra budou v našich modlitbách hlavně věřící zesnulí, kteří se ještě očišťují v očistci a se kterými máme navázat hluboké přátelství.

Vzpomínám si na zbožnost, s jakou tento den prožíval náš Otec, který toužil, aby – též díky odpustkům, které nabízí Církev – tyto požehnané duše obdržely úplné prominutí časných trestů za hříchy, a tak mohly dojít do blažené přítomnosti Boží. Tolik mu ležel na srdci tento projev milosrdenství, lásky, že stanovil, aby se v Opus Dei často sloužila mše svatá a nabízela svatá přijímání a modlitba růžence za věčné odpočinutí jeho dcer a jeho synů, našich rodičů a sourozenců, zemřelých spolupracovníků a všech, kteří už opustili tento svět. Budme velkorysí v získávání těchto odpustků a přidávejme ze své strany to, co se nám zdá vhodné; především obětování perfektně dokončené práce, s radostným duchem modlitby a pokání.

Velmi namístě se zdá být doporučení svatého Pavla: *cotídie móríor*¹, denně umírám hříchu, abych vstal s

Kristem Ježíšem. Sv. Josemaría, který tuto apoštolovu radu přijímal za svou, nás vyzýval, abychom často rozjímali o konci svého pozemského života ve snaze připravit se co nejlépe na setkání s Bohem. Smrt je skutečnost, která se vztahuje na všechny, bez výjimky; mnozí se jí bojí a dělají všechno možné, aby na ni zapomněli. Tak by tomu nemělo být u křesťana, který žije v souladu se svou vírou. ***Ty „ostatní“ smrt zastavuje a děsí. Nás smrt – Život – povzbuzuje a podněcuje. Pro ně to je konec, pro nás začátek².***

Navzdory tomu na nás tento krok někdy působí dramaticky, obzvláště když se dostaví nečekaně nebo když se týká osob, které byly ještě mladé a měly před sebou budoucnost plnou možností. Svatý Otec k tomu říká, že v takových případech pro mnohé lidi je ***smrt jako černá díra, která se otevře v životě rodiny a na kterou nedokážeme dát žádné vysvětlení³.***

Nesmíme ale zapomínat, že jak praví Písmo svaté, *Bůh neučinil smrt a nelibuje si, když hynou živí*⁴. Člověk byl stvořený se smrtelnou přirozeností, ale božská moudrost a všemohoucnost jej určila k nesmrtelnosti, kdyby naši prarodiče milovali a věrně poslouchali božské příkazy. Nechali se podvést pokušelem a výsledek máme před očima: *tak jako skrze jednoho člověka přišel do světa hřích a skrze hřích smrt (...), tak přešla smrt na všechny lidi, protože všichni zhřešili*⁵.

V této souvislosti pomáhají a velmi utěšují četné úvahy našeho Otce, který mimo jiné napsal: ***smrt přijde nevyhnutelně. A proto, jak nabubřelou marnivostí je soustředit svou existenci na tento život! Podívej, jak tolik lidí trpí. Jedni proto, že život končí a je bolí ho opustit; druzí proto, že život trvá a omrzel je... V žádném případě není ospravedlnitelné***

*pomýleně považovat naše
pozemské putování za cíl.*

*Je třeba vystoupit z této logiky a
zakotvit v jiné: v té věčné. Chce to
úplnou změnu: vyprázdnit se od
sebe sama, od svých sobeckých
motivů, které jsou pomíjivé, a
znovu se narodit v Kristu, který je
věčný⁶.*

Jedině pohled víry zaměřený na
Ježíše Krista ukřižovaného nám
umožní zahlédnout toto tajemství,
které má v sobě více útěchy než
smutku. *Katechismus katolické církve*
učí, že «díky Kristu má křesťanská
smrt kladný smysl. „Pro mě život je
Kristus a smrt ziskem“ (Flp 1,21).
„Tohle je jisté: Když jsme s ním
umřeli, budeme s ním také žít“ (2 Tim
2,11). Podstatně nové je na
křesťanské smrti toto: Křtem již
křesťan svátostně „zemřel s Kristem“,
aby žil novým životem; umíráme-li v
Kristově milosti, tělesná smrt

dovršuje toto „zemřít s Kristem“ a zakončuje tak přivtělení k němu v jeho vykupitelském úkonu»⁷. Ačkoliv není úplně přesná, má v sobě velký kus pravdy odpověď, kterou vyslovila matka jednoho našeho bratra v okamžiku své smrti: Jak by mě Pán nepřijal, když já jsem ho přijímala roky a roky každý den ve svatém přijímání?

Jistota víry, společně s nadějí a láskou, má schopnost odstranit onen závoj smutku a obav, se kterými se nezřídka uvažuje o posledním kroku pozemské existence; a co víc, jak to zvláště jasně ukazují pozemské životy světců, ve víře je možné přijmout smrt s pokojem, protože se jde vstříc Pánu. ***Neměj strach ze smrti.*** –

***Přijmi ji, od této chvíle,
velkoryse..., kdy Bůh bude chtít...,
jak Bůh bude chtít..., kde Bůh bude
chtít. – Nepochybuj: přijde ve
chvíli, na místě a způsobem, které
budou nejvhodnější..., seslaná***

**tvým Otcem-Bohem. – Buď vítána
naše sestra smrt!⁸.**

Takové úvahy patří tradičně ke
křesťanské nauce a jednání.
Nepředpokládají cosi negativního ani
nemají v úmyslu vzbuzovat
iracionální neklid, ale svatou
synovskou bázeň plnou důvěry v
Boha. Obsahují nadpřirozený i lidský
realismus, s jasnými náznaky toho,
že křesťanská moudrost, pocházející
z víry, dodává duši klid a důvěru.

Náš Otec nás učil vyvozovat
praktické důsledky z rozjímání o té
chvíli a o posledních věcech obecně.
**Nepohlížejte proto na tyto věci
moc nezúčastněně**, říkal při jedné
příležitosti skupině svých mladých
synů. **Já nechci, aby nikdo z vás
zemřel. Nech je, Pane, ještě si je
neber, vždyť jsou tak mladí a tady
dole máš tak málo nástrojů!**
**Doufám, že Pán mě vyslyší... Ale
může přijít v jakékoli chvíli⁹. A**

uzavíral: ***Jak objektivní vědomí plyne z přemýšlení o smrti! Jak dobrá je to pomoc k tomu, abychom zkontrolovali rebelství vůle a pýchu rozumu! Miluj ji a řekni Pánu s důvěrou: jak Ty chceš, kdy Ty chceš, kde Ty chceš¹⁰.***

Skutečnost smrti bývá evidentně tvrdší, když zasáhne lidi pro nás zvláště milované: rodiče, děti, manželku či manžela, sourozence... Přesto však, s Boží milostí, **ve světle vzkříšeného Pána, který neopouští nikoho z těch, které mu Otec svěřil, můžeme odejmout smrti její „bodec“, jak řekl apoštol Pavel (1 Kor 15,55); můžeme jí zabránit, aby otrávil náš život, zmařila naše city a uvrhla nás do nejtemnější prázdnoty¹¹.** Nic není jistější než to, že Pán nás chce mít u sebe, abychom se radovali z patření na něho a jeho svaté přítomnosti. Rozdmýcháváme tuto naději každý den? Modlíme se se zbožností – jako náš Otec – ono

*vultum tuum, Dómine, requíram*¹²,
budu hledat, Pane, tvou tvář?

Jestliže víra v křesťanské rodině
zapustila hluboké kořeny, tyto chvíle,
které jsou provázeny bolestí, se
promění – a opravdu se to tak děje
často – v příležitost posilnit pouta,
která vzájemně spojují různé členy
rodiny. **V této víře se můžeme těšit
navzájem a vědět, že Pán přemohl
smrt jednou provždy. Naši drazí
nezmizeli do temnot nicoty: naděje
nás ujišťuje, že jsou v dobrých a
mocných rukou Božích. Láska je
silnější než smrt. Cestou je proto
dávat lásce růst a upevňovat ji. A
láska nás bude střežit až do dne,
kdy bude každá slza setřena a
*nebude už smrt ani zármutek,
nářek ani bolest (Zj 21,4)*¹³.**

Tento křesťanský pohled je pravým
lékem proti strachu, který nás
přepadá, když zakoušíme pomíjivost
pozemské existence. Zároveň ale

není nic logičtějšího – jak jsem už řekl – než že nás smrt našich milovaných bolí a že pláčeme nad jejich odchodem. Také Ježíš Kristus plakal nad smrtí Lazara, tolik milovaného přítele, předtím, než ho vzkřísil. Ale bez přehánění, protože pro důsledného křesťana ***zemřít znamená jít na svatbu***. Tak se vyjadřoval sv. Josemaría, který říkal: ***až nám bude řečeno: ecce sponsus venit, exíte óbviam ei (Mt 25, 6) – vstávej, přichází ženich, On tě přichází hledat –, poprosíme o přímluvu Panu Marii. Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní... A v hodině smrti uvidíš! Jaký budeš mít v hodině smrti úsměv! Žádná tvář zkřivená strachem, protože zde bude Mariina náruč, aby tě přijala***¹⁴.

Náš Otec, když si Pán povolal k sobě některou z jeho dcer nebo některého z jeho synů v mladém věku, synovsky *protestoval* a zakoušel

hlubokou bolest; ačkoliv následně přijímal Boží vůli, která ví, co je pro nás opravdu vhodné. *Fiat, adimpleatur...*, modlil se. ***At se stane, at se naplní, at je chválena a věčně vyvyšována nade vše nejspravedlivější a nejmilejší vůle Boží! Amen. Amen***¹⁵. A docházel pokoje.

Všechny tyto úvahy mají jít vždy ruku v ruce s myšlenkou, že božská všemohoucnost nás navrátí k životu: *vita mutatur, non tollitur*¹⁶, život se mění, neztrácí se. Jistota vědomí, že jsme Bohu nablízku, nám spolu s veškerou pomocí, kterou nám udílí naše Matka Církev v oněch posledních chvílích, pomůže uvažovat takto: ***Pane, věřím, že vstanu z mrtvých; věřím, že mé tělo se opět spojí s mou duší, aby s tebou navěky kralovalo: díky tvým nekonečným zásluhám, díky přímlově tvé Matky, díky lásce, kterou jsi ke mně vždy choval***¹⁷.

Dcery a synové moji, snažme se předávat tuto radost a tuto jistotu víry. Modleme se denně za lidi, kteří budou svou duši odevzdávat Pánu, aby se otevřeli přehojné milosti, kterou Bůh, na přímluvu své přesvaté Matky, udílí v oněch chvílích. A pokračujme v modlitbě za svatost všech domovů na zemi, aby závěry nedávné synody pomohly následovat s plnou věrností plány spásy, které Pán vepsal do samotného jádra manželství a rodiny.

Přál bych si, abyste se pozastavili nad moudrostí svaté Církve, která slavnost Všech svatých spojila se dnem, bezprostředně následujícím, který je věnován památce všech věrných zemřelých: vychutnejte nebeskou radost, která prostupuje liturgií tohoto měsíce a celého roku.

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. listopadu 2015.

..

P. S. Během několika dní půjdu na Kliniku Navarrské univerzity podstoupit operaci. Budu pevně spojený s vámi se všemi a doufám, že mě podepřete silou své modlitby.

1 1 Kor 15,31.

2 Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 738.

3 Papež František, *Promluva při generální audienci*, 17-VI-2015.

4 *Mdr* 1,13.

5 Řím 5,12.

6 Sv. Josemaría, *Brázda*, č. 879.

7 *Katechismus katolické církve*, č. 1010.

8 Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 739.

9 Sv. Josemaría, Poznámky z rozjímání, 13-XII-1948.

10 *Tamtéž.*

11 Papež František, *Promluva při generální audienci*, 17-VI-2015.

12 Srv. Žl 26 (27),8.

13 Papež František, *Promluva při generální audienci*, 17-VI-2015.

14 Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 23-VI-1974.

15 Sv. Josemaría, *Výheň*, č. 769.

16 Římský misál, Preface ke mším za zemřelé I.

17 Sv. Josemaría, Poznámky z rozjímání, 13-XII-1948.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-od-prelata-listopad-2015/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-listopad-2015/)
(07.08.2025)